

Η εορτή των Κρητικών Αγίων Παρθενίου και Ευμενίου, στις πολύχρυσες Μυκήνες

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Πανηγυρικά εορτάστηκε η μνήμη των Κρητικών Αγίων Παρθενίου και Ευμενίου, στην ενορία του Αγίου Παντελεήμονα, στις Μυκήνες, όπου τιμώνται οι Άγιοι όλως ιδιαιτέρως. Ο ιερέας της ενορίας, πατέρας Ανδρέας Βλαχιώτης, ο οποίος αγαπά πάρα πολύ τους δύο αυτούς Αγίους είχε θέσει προς προσκύνηση τεμάχιο ιερών λειψάνων των Αγίων. Στον πανηγυρικό εσπερινό που έγινε καθώς και την ιερά αγρυπνία συμμετείχαν πάρα πολλοί ιερείς από τις γύρω περιοχές. Η αγρυπνία τελέσθηκε με Αγιορείτικο τυπικό. Κάθε χρόνο πλήθος πιστών παρακολουθεί την Ιερά αγρυπνία προς τιμή των Κρητικών Αγίων

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΟΥΔΟΥΜΑ

Η Μονή Κουδουμά αποτελεί μία από τις παλαιότερες μονές στις νότιες ακτές της κεντρικής Κρήτης. Η θέση της είναι στα νότια της κορυφής Κόφινας σ'έναν

όμορφο όρμο της νότιας παραλίας του Δήμου Κόφινα, ανάμεσα σε σπήλαια ερημιτών, είναι χτισμένο το μοναστήρι του Κουδουμά. Η πρόσβαση είναι δύσκολη. Απέχει 40 μέτρα από τη θάλασσα. Υπάγεται στο Δημοτικό διαμέρισμα Στερνών Ηρακλείου και απογράφηκαν 20 άτομα το 2001.

Ο ναός είναι αφιερωμένος στην Κοίμηση της Θεοτόκου. Το ιερό βήμα βρίσκεται μέσα σε μικρό σπήλαιο. Το μοναστήρι είναι κοινοβιακό και οι περισσότεροι μοναχοί διαμένουν σε σπήλαια στην περιοχή. Στο σπήλαιο του Αγίου Αντωνίου υπάρχει και ομώνυμο εκκλησάκι. Οι ακολουθίες στη Μονή τελούνται σύμφωνα με το τυπικό του Αγίου Όρους. Η σημερινή Μονή χτίστηκε από τους Κρητικούς μοναχούς Παρθένιο και Ευμένιο Χαριτάκη, μετά το 1870. Παλαιότερα, η μονή είχε καταστραφεί, πιθανότατα από κουρσάρους, και ήταν εγκαταλελειμμένη.

Δεκάδες Άγιοι μοναχοί από τα πρώτα χριστιανικά Χρόνια κατοίκησαν στις σπηλιές των Αστερουσίων Ορέων όπως μας αποκαλύπτουν τα διάφορα ευρήματα των σπηλαίων που περιβάλλουν την σημερινή Ι. Μονή, αλλά και όπως η ιστορική και μοναδική τοιχογραφία του 12ου αιώνας που σώζεται στο καθολικό της Ιεράς Μονής φανερώνει την ύπαρξη αυτών των χώρων λατρείας και προσευχής. Η επανίδρυση η και επαναλειτουργία της Ι. Μ. Κουδουμά σήμερα οφείλεται σε δυο Μεγάλες Μορφές της Εκκλησίας μας τους Οσίους Παρθένιο και Ευμένιο που με τη δράση τους και την άοκνη εργασία τους στον Ασκητικό Βίο μετέβαλαν τον τόπο του Κουδουμά σε ένα Θεοφύτευτο περιβόλι αναβιώνοντας την ποιο όμορφη την ποιο σεμνή και δύσβατη αλλά άπειρα ωραία και θαυμαστή Μοναχική ζωή της ωραιότερας ζωής που δόθηκε ποτέ στον άνθρωπο σε τούτο τον τόπο.

Ο Κουδουμάς με την παρουσία των Πατέρων εδώ έγινε ο Πνευματικός Φάρος σε καιρούς δίσεκτους για την Εκκλησία και το Γένος μας με την απόλυτη ησυχαστική ζωή, τη ζωή της προσευχής της μεταρσίωσης της περισυλλογής.

Ο Παρθένιος και ο Ευμένιος ήταν οι Χαρισματούχοι, αυτοί που είδαν με τα μάτια τους την Παναγιά, που μίλησαν μαζί της, που τους ασπάσθηκε και τους έδινε μια ζωή παρηγοριές μεγάλες και αυτοί που της έδωσαν της υποσχέσεις της ισόβιας υπακοής.

Συνοπτική βιογραφία οσίων Πατέρων Παρθενίου και Ευμενίου και δράση αυτών

Η ιερά μονή Κουδουμά, στο νομό Ηρακλείου, είναι τόπος με ισχυρή παράδοση οσίων ασκητών, όπως οι άγιοι Παρθένιος και Ευμένιος Χαριτάκης (αδέρφια, κοιμήθηκαν το 1905 και το 1920 αντίστοιχα), ξακουστοί για τη διορατικότητα και την πνευματική τους δράση από το 1878. Ωστόσο, το 1948 κοιμάται εν Κυρίω στο μοναστήρι του Κουδουμά το Ιωακειμάκι ο μοναχός Ιωακείμ Αντωνάκης από τις

Ρούπες Μυλοποτάμου του Ν. Ρεθύμνης, άνθρωπος με τόσο μικρό ανάστημα, ώστε χωρίς δυσκολία κυκλοφορούσε όρθιος κάτω απ' το τραπέζι!

Κατά την παράδοση, ως βρέφος δεν θήλαζε Τετάρτη και Παρασκευή (πρβ. την αγία Ματρώνα της Μόσχας) ενώ, στα δεκαπέντε του χρόνια, η ίδια η Παναγία (με την οποία επικοινωνούσε και στο μέλλον) καθοδήγησε τα βήματά του στο μοναστήρι. Διορατικός και θαυματουργός, με έμφαση στη διδασκαλία της συγγνώμης. Μαρτυρούνται επίσης εμφανίσεις του μετά θάνατον, από το 1954 ως το 1970.

Ο Παρθένιος, κατά κόσμον Νικόλαος, γεννήθηκε το 1829 και ο αδελφός του Ευμένιος, κατά κόσμον Εμμανουήλ, το 1846 στο Χωριό Πιτσίδα της Επαρχίας Πυργιωτίσσης. Οι γονείς τους. Χαρίτος και Μαρία Χαριτάκη, ανέθρεψαν τα δυο αδέλφια με μεγάλη φροντίδα και στοργή, έχοντας ως θεμέλιο λίθο της οικογένειας τους την αγάπη του Χρίστου. Η εν Χριστώ οικογενειακή ζωή είχε ως αποτέλεσμα να διακριθούν από πολύ νωρίς τα δύο παιδιά για τη σοβαρότητα, το ολιγόλογο του χαρακτήρα τους, την τάση προς τη μοναξιά, την προσευχή και την αφοσίωση στη διδασκαλία του Χρίστου.

Το 1856 απεβίωσε ο πατέρας τους και εκείνοι πήραν την απόφαση να αναχωρήσουν από τον κόσμο και τα εγκόσμια και να ασκητέψουν. Η μητέρα τους, όταν πληροφορήθηκε την απόφαση τους, δίστασε να τους δώσει την ευχή της. Όμως ένα θαυμαστό γεγονός μετέβαλε οριστικά τη διστακτική της στάση. Λέγεται δηλαδή, ότι μία μέρα η μητέρα τους θέλησε να ζυμώσει ψωμί και τους ζήτησε να της φέρουν ξύλα, για να ανάψει τον φούρνο. Εκείνοι, για να της αποδείξουν ότι την επιλογή τους καθοδηγούσε ο Θεός, την παρακίνησαν να βάλει τα ψωμιά στον φούρνο, χωρίς να ανάψει φωτιά, και αυτά θα ψήνονταν. Πράγματι, το θαύμα έγινε και ή μητέρα τους, χωρίς τον παραμικρό πια ενδοιασμό, τους έδωσε την ευχή της να ακολουθήσουν τον δρόμο που τους είχε προετοιμάσει ο Χριστός.

Το 1858 έφυγαν από τα Πιτσίδα και πήγαν στην Ι. Μ. Οδηγητρίας. Εκεί, στις 27 Αυγούστου του 1862, ο Νικόλαος φόρεσε το μοναχικό ράσο παίρνοντας το όνομα Νέστωρ. Στην ίδια Μονή το 1865 έγινε μοναχός και ο Εμμανουήλ και μετονομάστηκε Μεθόδιος. Ο μοναχός Νέστωρ ανέλαβε να διακονεί τον σπηλαιώδη ιερό χώρο του Μαρτσάλλου, όπου προσέρχονταν αρκετοί προσκυνητές. Ζώντας καθημερινά εκεί φρόντισε ώστε να αξιοποιηθεί καλύτερα η περιοχή γύρω από τον Ναό.

Με ενέργειες του μονάχου Νέστορα χτίστηκαν κελιά και κατασκευάστηκε δεξαμενή για τη συλλογή νερού, απαραίτητο για τους προσκυνητές και δημιουργήθηκε το περιβόλι που ο ίδιος καλλιεργούσε. Καθώς όμως αυξάνονταν συνεχώς οι φροντίδες του Ναού και του γύρω χώρου στο Μάρτσαλλο, ήλθε να τον

βοηθήσει στο δύσκολο έργο του ο αδελφός του, Μεθόδιος. Για αρκετούς μήνες τα δύο αδέλφια έζησαν εκεί ως ασκητές.

Με την έναρξη της Επανάστασης του 1866 οι Τούρκοι κατέστρεψαν ανάμεσα στα άλλα μοναστήρια και τις Εκκλησίες και τον Ιερό χώρο στο Μάρτσαλλο. Παρά τη μανιώδη λεηλασία και καταστροφή, ο Νέστωρ και ο Μεθόδιος δεν εγκατέλειψαν την περιοχή. Έμειναν και επισκεύασαν τις ζημιές και προσπάθησαν να τα οργανώσουν όλα πάλι από την αρχή. Ή προσφορά τους στην ανάπλαση της περιοχής υπήρξε ανεκτίμητη, αφού, με το σπουδαίο πνευματικό έργο που επιτελούσαν, πολλοί πιστοί τους επισκέπτονταν για να ζητήσουν χρήσιμες συμβουλές, για πνευματικό και ψυχικό όφελος.

Μετά την αποκατάσταση των ζημιών ζήτησαν από τον Ηγούμενο της Οδηγήτριας να τους ενδύσει ως Μεγαλόσχημους, ικανοποιώντας έτσι τη μεγάλη τους επιθυμία. Τότε, ο Νέστωρ ονομάστηκε Παρθένιος και ο Μεθόδιος Ευμένιος. Λίγο αργότερα, το 1868, ο Επίσκοπος Πέτρας Μελέτιος, χειροτόνησε τον Ευμένιο διάκονο στην Ι. Μονή και το 1870 ο Επίσκοπος Αρκαδίας Γρηγόριος, τον χειροτόνησε πρεσβύτερο, πάλι στην Οδηγήτρια.

Όταν ανέλαβε νέος Ηγούμενος στη Μονή Οδηγήτριας ο ιερομόναχος Αγαθάγγελος, θεώρησε ως αίτιους για τη φθίνουσα πορεία της Μονής του, το Μάρτσαλλο και τους μοναχούς που το διακονούσαν. Κάτω από αυτή τη δυσμενή αντιμετώπιση και συμπεριφορά οι Άγιοι Πατέρες έκριναν ότι θα ήταν καλύτερα να φύγουν. Από το 1874 και για τέσσερα χρόνια περιπλανήθηκαν στα σπήλαια των Αστερουσίων Ορέων μένοντας στους Καλούς Λιμένες, στον Άγιο Ιωάννη, στον Άγιο Αντώνιο, στον Αββακόσπηλιο και τελικά εγκαταστάθηκαν στον Κουδουμά.

Εδώ ή Παναγία εμφανίστηκε στον Παρθένιο και τον προέτρεψε να ιδρύσει Μονή. Τα δύο αδέλφια έφτιαξαν πρώτα ένα μικρό τμήμα του Ναού της Παναγίας, για να εξυπηρετούνται οι λειτουργικές ανάγκες, ενώ οι ίδιοι έμεναν σε ένα σπήλαιο δίπλα στο Ναό. Όταν αργότερα αυξήθηκαν οι μονάχοι, τότε επέκτειναν την οικοδομική δραστηριότητα του Μοναστηριού.

Υπήρχε όμως ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα. Τα πετρώματα του Κουδουμά ήταν ακατάλληλα και οι χτίστες ήταν έτοιμοι να εγκαταλείψουν το σχέδιο για προέκταση του Ναού. Οι Άγιοι Παρθένιος και Ευμένιος ήταν αυτοί που τους κράτησαν, ζητώντας τους να παραμείνουν έστω για μία νύχτα μήπως βρεθεί κάποια λύση. Οι χτίστες δέχτηκαν και οι Άγιοι προσευχήθηκαν Όλο το βράδυ για να τους βοηθήσει ο Θεός να φέρουν σε πέρας το έργο τους. Οι προσευχές τους εισακούστηκαν. Το πρωί ή θάλασσα είχε εκβράσει λαξευμένες πέτρες, κατάλληλες για χτίσιμο. Ο Ναός ολοκληρώθηκε το 1895 και στο εξής μπόρεσαν οι Άγιοι

Πατέρες να οργανώσουν το Μοναστήρι τους με το κοινοβιακό σύστημα, χάρη στις συμβουλές του Βατοπεδινού Αγιορείτη μοναχού, Γρηγορίου Χρυσουλάκη, ο οποίος δώρισε στη Μονή Κουδουμά πολλά βιβλία και άμφια. Ανάμεσα σ' εκείνους που βοήθησαν το μεγάλο έργο ήταν ο Ιωάννης ο Αϊνικολιώτης, από τον Άγιο Νικόλαο Μονοφατίου, κρητικός επαναστάτης, ο οποίος παραχώρησε στη Μονή τη γύρω έκταση, για να χτιστούν τα πρώτα κτίρια της. Επιπλέον, τους παραχώρησε και άλλες εκτάσεις, ώστε να μπορεί ή Μονή αξιοποιώντας τες να είναι αυτάρκης.

Με τις φροντίδες των μοναχών ή περιοχή αναπτύχθηκε και εξελίχθηκε σε σπουδαίο πνευματικό – λατρευτικό κέντρο. Η φήμη του Μοναστηριού, η αγιότητα, η άσκηση και οι αρετές των Πατέρων έγιναν σταδιακά γνωστές σε όλη την Κρήτη.

Τα χρόνια περνούσαν και το 1905 ο Παρθένιος αρρώστησε και έπεσε στη κλίνη του πόνου. Όταν κατάλαβε ότι πλησίαζε η ώρα να αποδημήσει κάλεσε όλους τους μοναχούς, τους ευλόγησε, τους υπέδειξε για πατέρα τους τον αδελφό του Ευμένιο και κοιμήθηκε γαλήνια την Κυριακή 5 Σεπτεμβρίου 1905.

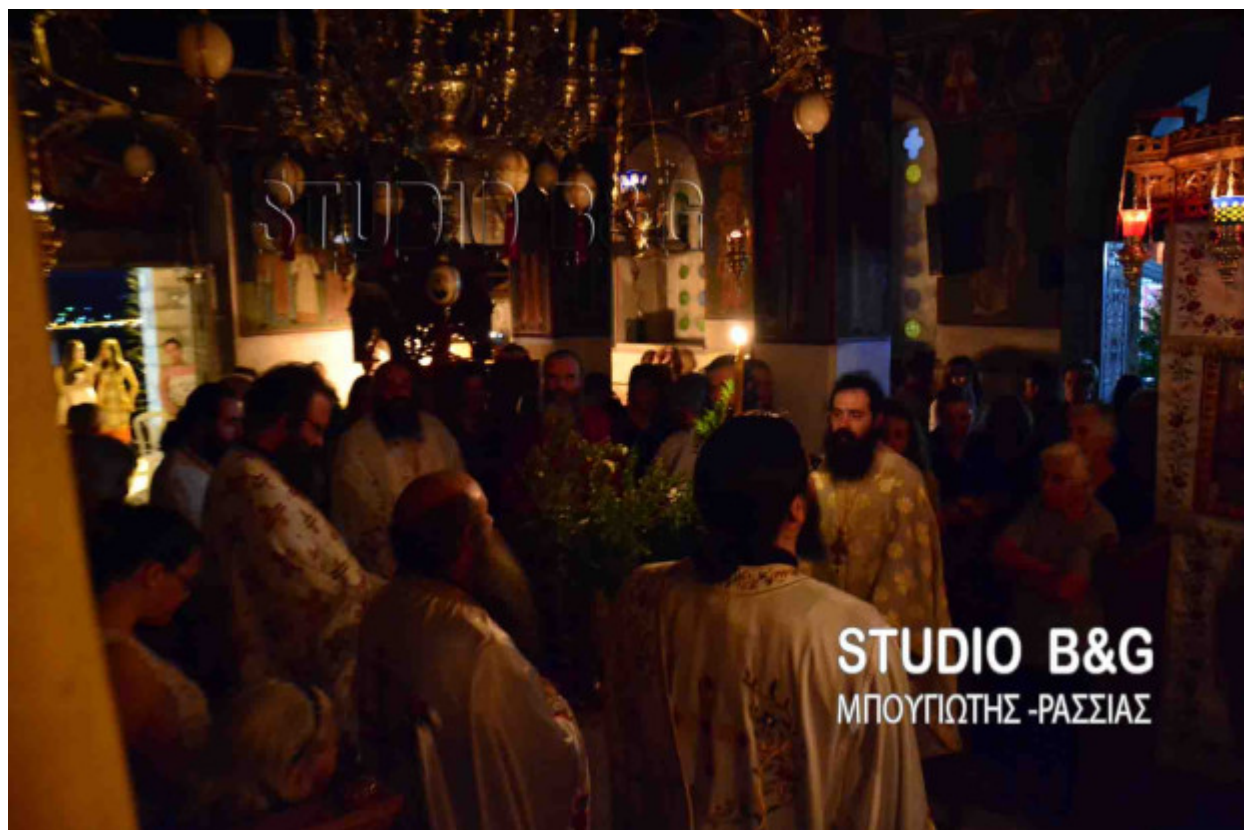
Λίγες στιγμές πριν από την κοίμηση του, ανασηκώθηκε λίγο από την κλίνη του, έκανε μία κίνηση σαν να έπιασε κάποιο χέρι το οποίο και ασπάστηκε λέγοντας: Καλώς ήρθες. Παναγία μου! (Μαρτυρία του μοναχού Ιγνατίου της Μ. Κουδουμά, 1978).

Το 1907 έγινε ή ανακομιδή των λειψάνων του Άγιου Παρθενίου και ή τοποθέτηση τους στο Ναό της Παναγίας. Ο Ευμένιος που συνέχισε το έργο που είχε αρχίσει μαζί με τον Παρθένιο κοιμήθηκε ειρηνικά το 1920.

Από νωρίς καθιερώθηκαν στη συνείδηση των πιστών ως Άγιοι Πατέρες και η Εκκλησία τιμά τη μνήμη τους, στις 10 Ιουλίου. Η Αγιοκατάταξή τους έγινε στο Αγιολόγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας, στις 8-7-2007.

STUDIO B&G

ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ - ΡΑΣΣΙΑΣ

Πηγή:PHOTO STUDIO B&G-Ευάγγελος Μπουγιώτης